

Žít, jen žít

Waldemar Matuška

Viděl jsem v životě plakat mnoho lidí,
někteří plakali ze žalu,
jiní a těch bylo méně, radostí,
také jsem potkal ty,
kteří naříkali nad světem,
nad nesmyslností života
a bůh bí nad čím.
těch jsem se vždycky chtěl zeptat,
proč pláčete nad cibulí?
jejich nářek mi totiž připadal,
stejně planý a nesmyslný.

Já, dokud vnímám říční prou,
já, dokud v trávě chci se zout,
já, dokud vím, co je výlet so mraků,
já, dokud znám krásu dívčích rozpaků,
rád žiju.

Já, dokud smím se v lásce splést,
já, dokud toužím skálu slézt,
já, dokud v hlavě nosím,
zmatek z krásné písničky kosí,
vím, že svůj život chci dál nést.

Žít, jen žít, jen žít, já věčně bych si přál,
Žít, jen žít, jen žít, a nestárnout už dál,
žít a oči mít, žít a slunce vzít,
a dát ho ptákům za chorál.

Já, dokud mívám ze snů šál,
já, dokud toužím znát, co dál,
já, dokud vím, že zas soumrak znachoví,
já, dokud vím, že jsem stále bláhový,
rád žiju.

Já, i když občas mívám pád,
já, chtěl bych žít už napořád,
já o to stále prosím,
dokud svoji hlavu nosím,
já dobře vím, že žiju rád.

Žít, jen žít, jen žít, já věčně bych si přál... (2x)

Žít a oči mít, žít a slunce vzít,
a dát ho ptákům za chorál.